

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudkyň Jiřiny Chmelové a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **V. H.**, zastoupený Mgr. Václavem Dařbujanem, advokátem se sídlem Jungmannova 351/2, Liberec, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2023, čj. OSH 430/23-2/67.1/23149/HJ, KULK 52372/2023, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 14. 12. 2023, čj. 60 A 8/2023-29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Magistrát města Liberec (dále „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím z 19. 4. 2023, čj. MML 148368/22/4276/OD/Hai uznal žalobce vinným ze spáchání dvou přestupků v silničním provozu, a to (i) přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v souvislosti s porušením § 4 písm. c) tohoto zákona, a (ii) přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu v souvislosti s porušením § 18 odst. 3 tohoto zákona.

[2] Žalobce se měl dopustit přestupků z nedbalosti tím, že dne 9. 6. 2022 v 10:35 hod. řídil vozidlo značky Ford Raptor na silnici I/13 za mostem, který se nachází na 188. km ve směru jízdy na Děčín, kde nerespektoval dopravní značení B21a (zákaz předjíždění) umístěné před mostem a předjel vozidlo jedoucí před ním. Překročil také nejvyšší dovolenou rychlost. Kontrolním měřením pomocí silničního laserového rychloměru typu LTI 20/20 TruCAM (dále „Trucam“) provedeným příslušníkem Policie ČR bylo zjištěno, že jel rychlostí 159 km/h, při zvažení možné odchylky měřicího zařízení ve výši $\pm 3 \%$ rychlostí 154 km/h. Překročil tak nejvyšší dovolenou rychlost nejméně o 64 km/h. Za oba přestupky uložil správní orgán I. stupně žalobci pokutu ve výši 5 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na 6 měsíců.

[3] Rozhodnutím žalovaného označeným v záhlaví bylo částečně změněno a ve zbytku potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Změna prvostupňového rozhodnutí spočívala jen v gramatické úpravě formulace textu týkajícího se kontrolního měření pomocí silničního laserového rychloměru Trucam.

[4] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil žalobou a namítal, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s obsahem odvolání a dále, že byl nesprávně zjištěný skutkový stav. Ve vztahu k přestupku spočívajícímu v předjíždění v místě, v němž je to zákonnou úpravou zakázáno, žalobce uvedl, že nesouhlasí s popisem skutku a jeho právním hodnocením. Tvrdil, že žalovaný nevyhodnotil všechny okolnosti situace. Z doloženého videozáznamu má být patrné, že druhé předjíždějící vozidlo po zařazení do pravého pruhu přestalo akcelarovat a nebyla jasná jeho další reakce na dopravní situaci. Sám žalobce měl posoudit dopravní situaci v kontextu své povinnosti neomezit a neohrozit jiné účastníky silničního provozu správně – nemohl si být jistý, zda se může bezpečně zařadit mezi předjížděná vozidla a druhé předjíždějící vozidlo. Bylo tak bezpečnější, pokud dokončil předjíždějící manévr, byť v místě již změněné místní úpravy na zákaz předjíždění. Rozhodnutí žalovaného klade podle žalobce na řidiče nepřiměřené nároky v rámci předvídání změn dopravní situace. K rozhledovým možnostem a možnosti registrovat změnu svislého dopravního značení žalobce uvedl, že primárně musel sledovat dopravní situaci. Koncentrovat se na změnu značení někde v dálce by podle něj bylo popřením základních povinností řidiče. Jde-li o přestupek spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti, žalobce připomněl, že k 15. 6. 2020 skončila certifikace rychloměru typu Trucam. Nesouhlasil s tím, že správní orgán vycházel ze sdělení Českého metrologického institutu, neboť ten není orgánem oprávněným vykládat zákon. Skutečnost, zda je či není možné měřidlo po uplynutí doby jeho certifikace užívat jako stanovené měřidlo a ověřovat ho, musí vyplývat ze zákona. Dále žalobce namítal, že manuál silničního rychloměru Trucam je podle certifikátu o schválení měřidla závazným uživatelským manuálem. V jeho základních metrologických charakteristikách je uveden měřicí úhel 0°. K měření přitom došlo z mostního tělesa nad vozovkou. Správní orgány pouze převzaly tvrzení vypovídajícího policisty o vlivu měřicího úhlu ku prospěchu řidiče. Pokud rozhodnutí odkázalo na rozsudek NSS ze 4. 12. 2013, čj. 1 As 83/2013-60, není odkaz případný, protože měření bylo v této věci provedeno jiným rychloměrem. K vypnutí rychloměru Trucam při nesprávně provedeném měření nebylo podle žalobce provedeno žádné dokazování.

[5] Krajský soud Ústí nad Labem – pobočka v Liberci v záhlaví označeným rozsudkem žalobu zamítl. Dospěl k závěru, že správní orgány při posouzení žalobcova jednání nepochybily. Naopak bez důvodných pochybností prokázaly protiprávní jednání žalobce, a to prostřednictvím ucelené sady důkazů, kterou se žalobci nepodařilo zpochybnit. Pokud jde o předjíždění v místě, kde je to místní úpravou zakázáno, krajský soud uvedl, že žalobce předjížděl na rovném přehledném úseku s tím, že měl z vozidla dostatečný rozhled. Žalobce musel vidět, že mezi vozidly jsou dostatečné rozestupy, které mu umožňovaly bezpečné zařazení do pruhu. Namísto toho ale žalobce i po změně místní úpravy pokračoval v předjíždění. Krajský soud nepřijal výše uvedenou obranu žalobce, protože si měl počínat natolik obezřetně, aby byl schopen vnímat dopravní značení. Z § 17 odst. 5 písm. b) zákona o silničním provozu pak vyplývá, že žalobce měl předjíždět pouze tehdy, pokud se mohl bezpečně zařadit mezi předjížděná vozidla.

pokračování

[6] K překročení nejvyšší dovolené rychlosti krajský soud uvedl, že správní orgány obstaraly obvyklou sadu důkazů, která sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vedla k závěru, že žalobce se přestupku spočívajícím v překročení nejvyšší dovolené rychlosti skutečně dopustil. Jednalo se mj. o záznam z rychloměru Trucam, osvědčení o proškolení příslušníka Policie ČR ve vztahu k rychloměru, ověřovací list rychloměru, fotodokumentaci z místa a výslechy policistů, kteří byli přítomni na místě. Žalobce měl snahu zpochybnit tuto sadu důkazů primárně skrze poukaz na skončení platnosti certifikace rychloměru Trucam, avšak z vyjádření Českého metrologického institutu vyplynulo, že skončení certifikace nemá vliv na platnost ověření měřidla již uvedeného do oběhu. V souladu s § 7 vyhlášky č. 262/2000 Sb., kterou se zajišťuje jednotnost a správnost měřidel a měření, bylo možné používat jej dále jako stanovené měřidlo. Se zánikem platnosti certifikace určitého typu měřidla není spojen zánik platnosti ověření měřidla. Podle § 6 odst. 7 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, pouze nelze měřidlo bez platného certifikátu uvádět do oběhu. Použit rychloměr již uvedený do oběhu, kterému vypršela platnost jeho certifikace, má-li platné ověření podle § 9 zákona o metrologii, však lze (§ 11 téhož zákona). Co se týká hodnoty měřicího úhlu jiného než 0° (požadovaného dle manuálu) a možnosti tzv. kosinus efektu měření, krajský soud zdůraznil, že nepovažuje za pochybení to, že správní orgány vycházely z výpovědi policistů proškolených k užívání měřidla. Ti uvedli, že čím větší je úhel měření, tím je menší naměřená rychlost oproti skutečnosti. Případný úhel měření jde tedy k dobru řidiče. Nadto žalobce nepředestřel žádná tvrzení ani podklady, která by vyjádření policistů ohledně efektu úhlu měření vyvracela a vliv úhlu již navíc byl reflektován i v dosavadní judikatuře. Pokud pak žalobce namítal, že předmětem dokazování mělo být i případné vypnutí rychloměru při nesprávně provedeném měření, krajský soud konstatoval, že podkladem pro rozhodnutí byl mj. návod (manuál) k obsluze rychloměru Trucam, jímž bylo tvrzení o vypnutí, resp. chybovém hlášení přístroje prokázáno.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[7] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost. V ní obecně uvedl, že jak ve správním řízení, tak i v řízení před krajským soudem nedošlo k dostatečnému vypořádání jím předestřených námitek. Krajský soud odůvodňuje napadený rozsudek spíše nepodloženým tvrzením, a v tomto ohledu tedy určité skutečnosti pouze předpokládá nebo o nich spekuluje, avšak nejedná se o exaktní zjištění skutkového stavu. Co se týká tvrzené nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů, stěžovatel uvedl, že pokud odvolací rozhodnutí pouze odkazuje na rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které je nepřezkoumatelné, pak bude i odvolací rozhodnutí v této části nepřezkoumatelné. Podle stěžovatele rovněž nelze připustit, aby správní orgán I. stupně posoudil důkaz v rozporu s jeho obsahem. Stane-li se tak a odvolací rozhodnutí na tuto část odůvodnění odkáže, pak je nezákonné i odvolací rozhodnutí.

[8] Ohledně možnosti včasné ukončit předjíždění a zařadit se bezpečně za některé z předjížděných vozidel stěžovatel uvedl, že započal předjížděcí manévry v místě, kde to bylo místní úpravou dovoleno. Tentýž manévr zahájilo i před ním jedoucí vozidlo tovární značky VW Golf. Správní orgány podle stěžovatele tvrdily, že se stěžovatel vědomě vystavil riziku spáchání přestupku, neboť nemohl vědět, zda nenastane změna místní úpravy provozu. V důsledku výrazně vyšší než dovolené rychlosti pak nestihl včas reagovat na změnu místní úpravy. Krajský soud pak uvedl, že místo toho, aby se zařadil za některé předjížděné vozidlo, pokračoval stěžovatel v předjížděcí manévru i v místě, v němž to bylo místní úpravou

zakázáno. Stěžovatel v tom spatřoval rozdílnost v popisu přestupku ze strany správních orgánů a ze strany krajského soudu. Krajský soud ani správní orgány se dle stěžovatele dále nezabývaly okamžikem, kdy mohl reálně vidět, že dojde ke změně místní úpravy. Podle stěžovatele jde o okamžik, kdy dokončil podle záznamu předjíždění bílého vozidla značky Škoda Superb a předjížděl vozidlo Škoda Octavia. V tomto okamžiku ovšem nebylo mezi oběma vozidly dostatečné místo na zařazení jeho vozidla zpět do pruhu. Do pravého pruhu se totiž začalo zařazovat i vozidlo VW Golf, které začalo zpomalovat. Stěžovatel se musel rozhodnout, zda je bezpečné se za této situace zařazovat mezi daná vozidla. Přitom se domnívá, že nemohl reagovat na změnu místní úpravy zařazením se zpět do pravého pruhu, protože to i vzhledem chování vozidla VW Golf nebylo bezpečné. Stěžovatel proto dokončil manévry až po změně místní úpravy, což ale pokládá vzhledem k dopravní situaci za nejbezpečnější řešení. Nemohl totiž reagovat jinak, neboť hlavní povinností řidiče je nikoho neohrozit (a samozřejmě ani neomezit). Při reakci, kterou po něm požaduje napadený rozsudek, by se dopustil přestupku dle § 17 odst. 3 zákona o silničním provozu.

[9] Stěžovatel dále pokládá za dosud nevyjasněnou otázku oprávněnosti měření rychloměrem Trucam, kterému skončilo jeho schválení (certifikace). Zde jde podle stěžovatele o posouzení právní otázky, zda zákon o metrologii umožňuje nadále používat ověřované měřidlo po zániku platnosti schválení. Stěžovatel se domnívá, že uvedený zákon je třeba vykládat restriktivně. Zákon totiž stanoví i postup prodloužení schválení. Stěžovatel má za to, že v případě nesplnění některé z podmínek (neschválení, uplynutí doby schválení, neexistující ověření, uplynutí doby ověření) měřidlo nemůže být použito ke stanovenému účelu.

[10] Z dokazování dle stěžovatele rovněž vyplynulo, že měření nebylo prováděno zcela v souladu s uživatelským manuálem. Za minimálně podivné považuje vyjádření ppor. Kellera o tom, že úhel měření není důležitý, přestože v manuálu je jako přípustný stanoven úhel 0°. Odkazy na judikaturu, které uvedl krajský soud, považuje stěžovatel za nepřipadné, neboť v daných věcech byl využit jiný typ měřidla Trucam. Nelze tedy mít za prokázané, že při chybném měření by rychloměr takové měření vůbec neprovedl. Daná námitka přitom podle stěžovatele nebyla vypořádána. Stěžovatel dále připomíná, že vina mu musí být v tomto typu řízení prokázána, a pokud důkazy chybí a rozhodování je založeno na spekulacích, tak rozhodnutí nemůže obstát.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že nadále trvá na svém názoru vysloveném v rozhodnutí. Ztotožnil se též s názorem krajského soudu uvedeném v napadeném rozsudku. Byl přesvědčen, že spisovou dokumentací bylo jednoznačně prokázáno, že stěžovatel překročil nejvyšší dovolenou rychlost nejméně o 64 km/h a že předjížděl před ním jedoucí vozidlo v místě, kde to bylo dopravní značkou zakázáno.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval, zda jsou kasační námitky přípustné ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., tj. zejména zda se z hlediska svého obsahu opírají o důvody uvedené v § 103 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že se jedná o věc, kterou rozhodoval v řízení před krajským soudem specializovaný samosoudce, se pak následně Nejvyšší správní soud u přípustných kasačních námitek zabýval tím, zda jsou přijatelné ve smyslu § 104a s. ř. s.

pokračování

[13] Kasační stížnost je nepřijatelná.

III.a Nepřípustné kasační námitky

[14] Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. je kasační stížnost nepřípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

[15] Nejvyšší správní soud připomíná, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.). Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku z 3. 12. 2020, čj. 7 Afs 251/2020-29, kasačnímu soudu nepřisluší v kasačním řízení přezkoumávat opětovně rozhodnutí žalovaného v rozsahu přezkumu provedeného krajským soudem. Předmětem přezkumu může být toliko to, zda rozhodnutí krajského soudu k námitkám uvedeným v kasační stížnosti obстоjí. Nejvyšší správní soud je přitom povolán pouze k přezkumu v rozsahu vymezeném stěžovatelem. Řízení o kasační stížnosti je totiž ovládáno zásadou dispoziční. Z tohoto hlediska kasační námitky, které v podstatě jen opakuji žalobní tvrzení a alespoň v minimální míře nereagují na argumentaci krajského soudu, nepředstavují důvody podle § 103 s. ř. s., a jsou proto nepřípustné ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. V takové situaci rovněž není namístě vyzývat stěžovatele k odstranění této vady postupem podle § 109 odst. 1 s. ř. s. (usnesení NSS z 30. 6. 2020, čj. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS, body 5, 12 a 13, nebo rozsudek NSS z 20. 7. 2023, čj. 8 As 368/2021-51, bod 24).

[16] Stěžovatel v kasační stížnosti z podstatné části opakuje či parafrázuje argumentaci, kterou předestřel již v žalobě proti rozhodnutí žalovaného a která byla řádně vypořádána krajským soudem. Jednak jde o velmi obecnou námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného (nedostatečné vypořádání se s námitkami stěžovatele), dále je opakována argumentace ohledně skončení certifikace měřidla Trucam (kterou stěžovatel uváděl již ve správním řízení), a rovněž argumentace o domnělém nedodržení postupu měření rychlosti podle manuálu, jehož důsledkem mohl být mj. vznik tzv. kosinus efektu.

[17] Uvedené námitky krajský soud již jednou jasně a srozumitelně vypořádal a přesvědčivě zdůvodnil, a proto je Nejvyšší správní soud považuje ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. za nepřípustné (rozsudek NSS z 7. 9. 2022, čj. 8 As 178/2020-38, z 5. 11. 2020, čj. 7 Ads 243/2020-14, usnesení Ústavního soudu z 22. 11. 2022, sp. zn. II.ÚS 1852/22). Dané námitky svým obsahem nejdou nad rámec žaloby proti rozhodnutí žalovaného, zůstávají v rovině prostého nesouhlasu stěžovatele s rozhodnutím žalovaného a v dostatečné míře nereagují na posouzení věci provedené krajským soudem.

[18] Další část kasační argumentace (nezákonnost posouzení důkazu v rozporu s jeho obsahem) pak není stěžovatelem vztažena ke konkrétním okolnostem případu. Je tedy natolik obecná, že z ní nelze vůbec dovodit, jaká konkrétní pochybení stěžovatel krajskému soudu vytýká. Nejvyšší správní soud není oprávněn ani povinen domýšlet kasační důvody za stěžovatele. Pro řádně projednatelnou kasační námitku je nezbytné, aby stěžovatel opřel své přesvědčení o konkrétní skutkové a právní důvody. Tyto požadavky předestřená argumentace nesplňuje, proto se k této části kasační stížnosti Nejvyšší správní soud blíže nevyjadřuje.

III.b Nepřijatelné kasační námitky

[19] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s., s účinností od 1. 4. 2021, platí, že rozhodoval-li před krajským soudem o věci specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou. Při rozhodování o přijatelnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud vychází z judikatorně ustálených kritérií, která pramení ze závěrů usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, *Ostapenko*. Tyto závěry jsou použitelné i po novele soudního řádu správního (usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, bod 11). Dle této judikatury bude kasační stížnost přijatelnou, pokud: (i) se dotýká zatím judikaturou neřešených právních otázek; (ii) se týká právních otázek řešených rozdílně; (iii) je třeba judikaturního odklonu; či (iv) došlo k zásadnímu pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[20] Nejvyšší správní soud v souvislosti s výtkou, že ani krajský soud dostatečně nevypořádal žalobní námitky stěžovatele, neshledal zásadní pochybení krajského soudu, které by ve smyslu výše uvedené judikatury mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Pro stručnost Nejvyšší správní soud odkazuje na judikaturu popisující, jaké vady naplňují kasační důvod nepřezkoumatelnosti rozsudku pro nedostatek důvodů (rozsudky NSS ze 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, z 31. 1. 2008, čj. 4 Azs 94/2007-107, z 21. 8. 2008, čj. 7 As 28/2008-76 nebo usnesení rozšířeného senátu z 18. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS). Připomíná také judikaturu, podle níž soudy nemají obecně povinnost se výslovně vyjádřit ke všem námitkám uplatněným v žalobě, pokud proti žalobě postaví právní názor, v jehož konkurenci žalobní body jako celek neobstojí (rozsudek NSS ze dne 21. 3. 2019, čj. 10 Azs 316/2018-60, č. 3876/2019 Sb. NSS). Z pohledu výše uvedené judikatury Nejvyšší správní soud neshledal, že by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný. Z napadeného rozsudku zřetelně vyplývá, jaké skutečnosti vzal krajský soud v potaz, k jakým závěrům na základě těchto skutečností dospěl a jakými úvahami se při tom řídil.

[21] Proti žalobním tvrzením postavil krajský soud v napadeném rozsudku srozumitelný konkurující právní názor (zejména body 18 až 21 napadeného rozsudku). Krajský soud připomněl, že předjížděcí manévr měl stěžovatel zahájit ve smyslu § 17 odst. 5 písm. b) zákona o silničním provozu pouze v případě, že se mohl bezpečně zařadit před vozidlo nebo vozidla, která hodlal předjet (usnesení NSS z 18. 5. 2022, čj. 4 As 357/2021-57, usnesení NSS z 8. 3. 2023, čj. 6 As 237/2022-17, či rozsudek NSS z 11. 2. 2021, čj. 8 As 380/2018-31). Dále uvedl, že stěžovatel si měl počínat natolik obezřetně, aby byl schopen vnímat dopravní značení. K tomu krajský soud doplnil, že stěžovatel předjížděl na rovném přehledném úseku a musel vidět, že mezi vozidly jsou dostatečné rozestupy k bezpečnému zařazení. Namísto toho, aby předjíždění včas ukončil a zařadil se mezi ostatní vozidla, však stěžovatel pokračoval v předjíždění i v místě, kde to již bylo svislým dopravním značením zakázáno. Stěžovateli způsob jízdy vozidla, za kterým předjížděl, nebránil, aby se zařadil zpět do pravého jízdního pruhu. Navíc jestliže se stěžovatel rozhodl předjíždět za vozidlem, které před ním zahájilo předjížděcí manévr, a za ním předjížděl více za sebou jedoucích vozidel jízdu v protějším jízdním pruhu, sám se vystavil nebezpečí, že nebude moci věnovat dostatečnou pozornost případné změně dopravního značení svislými dopravními značkami

pokračování

(rozsudek NSS čj. 8 As 380/2018-31). Podle krajského soudu tím pádem správní orgány při posouzení stěžovatelova přestupku spočívajícím v porušení zákazu předjíždění nepochybily. Argumentace krajského soudu je i přes určitou stručnost obsahově zcela dostatečná.

[22] Nejvyšší správní soud neshledal hrubé pochybení krajského soudu ani v případě námítky rozporu v odůvodnění správních rozhodnutí a odůvodnění napadeného rozsudku, spočívajícího konkrétně v popisu přestupku ze strany správních orgánů a krajského soudu. Nejvyšší správní soud nespatřuje ve vyhodnocení přestupku spočívajícího v zákazu předjíždění správními orgány a krajským soudem rozpor, neboť zatímco správní orgán popisoval prvotní příčinu přestupku spočívajícího v porušení zákazu předjíždění (rychlost), krajský soud se dotknul způsobu provedení samotného skutku (nezařazení se zpět do pruhu při změně místní úpravy). Dané závěry se nijak nevylučují. Navíc odvolací orgán stejně jako krajský soud uvedl, že stěžovatel měl možnost se bezpečně zařadit před dosud předjížděná vozidla.

[23] Jestliže stěžovatel v návaznosti na toto vyhodnocení věci vytýká krajskému soudu, že ani on se nezabýval okamžikem, kdy mohl stěžovatel reálně vidět, že dojde ke změně místní úpravy, Nejvyšší správní soud pouze doplňuje, že z videozáznamu z přední kamery je evidentní, že stěžovatel měl při předjíždění vozidel dostatečný rozhled a dopravní značka B21a byla viditelná s takovým předstihem, aby ji stěžovatel mohl respektovat a zařadit se včas do pravého pruhu (čas 4:25 až 4:28 záznamu – stěžovatel v kasační stížnosti uváděl čas 8:51.85, avšak Nejvyšší správní soud vycházel z videozáznamu z přední a zadní kamery ze správního spisu, který má každý pouze 5 minut). Videozáznam ze zadní kamery (čas 4:26 až 4:31) pak dokládá, že i kdyby vzhledem k velikosti vozidla stěžovatele byla mezera mezi bílým vozidlem Škoda Superb a Škodou Octavia spíše „hraniční“, stále stěžovateli zůstávalo dost prostoru na bezpečné zařazení se za vozidlo VW Golf. K zařazení by však stěžovatel musel snížit rychlost své jízdy, kterou navíc o pár sekund později příslušníci Policie ČR změřili s výše uvedeným výsledkem (nejméně 154 km/h na úseku s dovolenou rychlostí 90 km/h). To však neučinil, a nelze proto shledat hrubé pochybení krajského soudu, jestliže uvedl, že stěžovatel musel vidět, že mezi vozidly jsou dostatečné rozestupy, které mu umožňovaly bezpečné zařazení do pruhu.

[24] Co se pak týče vyhodnocení správnosti měření rychloměrem Trucam, Nejvyšší správní soud ani zde nezjistil hrubé pochybení krajského soudu, které by založilo přijatelnost kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud nad rámec vypořádání žalobní argumentace krajským soudem odkazuje na svou dřívější judikaturu k tomuto přístroji, která mj. aprobuje, že údaje uvedené v manuálu výrobce, jenž kromě jiného popisuje i vliv nenulového úhlu měření a chování přístroje při nesprávně provedeném měření, lze považovat za dostatečný podklad pro vyhodnocení správnosti měření. Tato judikatura rovněž stanovuje, jaká sada důkazů bude dostatečná pro vyslovení viny účastníka řízení (usnesení NSS z 8. 8. 2023, čj. 4 As 310/2021-35, z 19. 1. 2023, čj. 7 As 192/2021-25, či rozsudek NSS z 25. 4. 2019, čj. 1 As 11/2019-37, a z 2. 3. 2022, čj. 6 As 9/2021-36). Požadavky kladené judikaturou byly v této věci splněny. Ve vztahu k námitce, zda konkrétní typ rychloměru Trucam zobrazí při nesprávném měření chybové hlášení, lze navíc konstatovat, že by smyslu institutu přijatelnosti kasační stížnosti zjevně odporovalo, pokud by kasační soud považoval za otázku dosud nejudikovanou právě i posouzení toho, zda v jednotlivé věci krajský soud správně popsal údaje z manuálu konkrétního měřidla. Šlo

by totiž o vytváření judikatury ohledně dílčích skutkových otázek, nikoliv ohledně obecnějších právních otázek (usnesení NSS ze dne 11. 8. 2023, čj. 8 As 120/2022-28, bod 9).

[25] Nejvyšší správní soud ve vztahu k výše uvedené stěžovatelově argumentaci dále doplňuje, že je to především krajský soud, který je oproti Nejvyššímu správnímu soudu povolán zhodnotit napadené správní rozhodnutí v tzv. plné jurisdikci, včetně otázek skutkových, o nichž si sám učiní úsudek. Zásah ze strany Nejvyššího správního soudu je v tomto ohledu výjimečný a omezuje se zpravidla na vady řízení a dokazování ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (rozsudky NSS z 1. 3. 2017, čj. 6 As 256/2016 79, bod 21, či z 13. 5. 2020, čj. 6 Afs 7/2020 52, bod 23). Nejvyšší správní soud má tedy v řízení o kasační stížnosti zasahovat do hodnocení skutkových otázek, které provedl krajský soud, pouze tehdy, byl-li závěr ohledně skutkových otázek zatížen hrubou vadou. Muselo by se tedy jednat o skutečně zásadní pochybení krajského soudu. Případná nevýrazná pochybení při výkladu totiž zpravidla nedosahují takové intenzity, aby založila přijatelnost kasační stížnosti (usnesení *Ostapenko* nebo usnesení NSS ze dne 31. 1. 2018, čj. 1 Azs 379/2017-26, bod 10, usnesení NSS z 20. 10. 2023, čj. 8 As 166/2022-30, bod 12, usnesení NSS z 11. 8. 2023, čj. 8 As 120/2022, bod 11). Závěry krajského soudu, které v kasační stížnosti stěžovatel zpochybňuje, jsou přezkoumatelné, logické a dostatečně jasně reagují na žalobní argumentaci stěžovatele. Krajský soud zhodnotil veškeré důkazy a dostatečně se k nim vyjádřil. K těmto závěrům nemá Nejvyšší správní soud nemá výhrady, které by odůvodnily, aby se věci sám meritorně zabýval.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl.

[27] Při rozhodování o nákladech řízení Nejvyšší správní soud vycházel z usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, bod 18, podle něhož je odmítnutí kasační stížnosti pro její nepřijatelnost, na rozdíl od jiných případů odmítnutí kasační stížnosti, druhem zjednodušeného meritorního přezkumu napadeného rozhodnutí krajského soudu. Výrok o náhradě nákladů řízení se tedy opírá o § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, měl by tedy vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v řízení o kasační stížnosti důvodně vynaložil. Ze spisu však nevyplývá, že by mu v tomto řízení jakékoli náklady nad rámec běžné administrativní činnosti vznikly, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. února 2024

Milan Podhrázký
předseda senátu